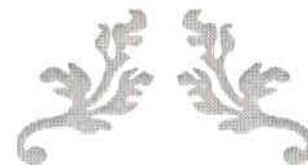

LBRIS

We know
books

Alex Maroiu

NUNTA

- Roman -

Editura PASTEL, Braşov, 2024

Cuprins

Partea I – INVITAȚII	9
Partea a II-a – GINA	45
Partea a III-a – AMINTIRILE	119
Partea a IV-a – SONIA	205
Partea a V-a – PETRECEREA	265
Partea a VI-a – ERIKA	297
Partea a VII-a – FINALUL	429
Partea a VIII-a – Epilog	445

LBRIS

We know
books

Partea I

INVITAȚII

Lumea începea să vină. Liniștea amiezii părea o parte din organizare, fiecare o interpreta după cum se pricepea. Unii credeau că îi avantajează, pentru că le scotea în evidență toaletele scumpe, alții erau nemulțumiți că melodia cu care erau primiți invitații era mult prea discretă și fără oprire, ca și cum nimeni nu era important, sau ca și cum totul trebuia să se desfășoare doar ca să se bifeze încă o nuntă și astfel să se închidă gura celor în vârstă. "Francezii care vor fi prezenți nu vor înțelege mai nimic din obiceiurile noastre" (Erika, apăsând pe cuvinte cu o vădită ironie). Dar nu avea dreptate. Nici nu erau mulți străini. Doar mirele și doi dintre prietenii uitați prin România, întâmplător, în acel moment.

Restaurantul, cu etaj și terasă, era amplasat în mijlocul unui parc brăzdat de alei perfect trasate, gândite astfel încât, pe oriunde ai fi luat-o, puteai să ajungi în fața intrării, ca să cobori, să ocolești încet și să-i deschizi ușa mașinii parteneriei cu care venisei, ca ea să coboare încet, arătându-și picioarele îndelung, cu acel tupeu bine studiat. În final, trebuia să dai cheile celui care îți ducea mașina în parcare și, numai apoi, oferindu-i brațul fetei, să înaintezi spre ușile mari, larg deschise, unde aștepta zâmbitoare tânăra cu tava plină cu pahare de șampanie.

Eram cu Erika. Formam un cuplu căsătorit de șapte ani, bine sudat în timp în lupta cu rutina deasă și cu concepțiile tot mai neclare ale societății. Dar sudat prin iubire și, mai ales, prin apariția Maiei, fiica noastră, născută după fix un an de la căsătorie.

După ce ne-am potrivit îndelung în poziție verticală, i-am oferit brațul să intrăm în restaurant și am simțit cum s-a sprijinit brusc de mine posesiv, hotărât, cu corpul ei perfect, ca și cum dorea să demonstreze tuturor că eram numai al ei. Definitiv. Nu m-am putut stăpâni să nu mă gândesc la corpul ei puternic și cald, planturos și dominator, în timp ce ea se gândea precis la tot ce se

întâmplase până la această nuntă: "Tot așa mi-aș fi dorit să fie și nunta noastră", îmi spunea privirea ei.

Trecând printre lumea care făcuse un culoar pentru noi veniți, mi se părea că noi eram mai importanți decât mirii și că, de fapt, lumea adunată venise pentru noi.

Eram mai mult decât mulțumit: eram fericit și liniștit că, până la sfârșit, lucrurile se încheiau corect. Nunta îi unea pe viață, la bine și la rău, pe Gina, cea care îmi dirijase viața din copilărie până în anul III de liceu, cu francezul Bertrand, care se îndrăgostise de ea nebunește, luându-mi, fericit și hotărât, locul. Pășeam sigur pe mine printre oamenii adunați, privind-o mereu cu coada ochiului pe Eri, așa cum îi spuneam eu. O priveam pe ascuns, ca și cum doream să mă asigur că nu ar fi putut pleca de lângă mine, că nu iubea pe altcineva și că nu regreta că făcuse pasul acela atunci, în acel moment când totul a depins numai de ea. Iar ea nu ezitase. Într-un fel, dacă mă gândeam la tot ceea ce simțeam, nunta Ginei cu Bertrand era și nunta noastră. Reconfirmată.

Trebuie să recunosc că în acel moment simțeam că viitorul îmi zâmbea, cel puțin teoretic. Patronul francez, tatăl mirelui, deși absent de la nuntă, mă sunase de câteva ori să-mi spună că dorea să-l țin la curent cu tot ce era important. Ce dracu' putea fi important ca detalii pentru el, chiar fiind străin de România, care să nu poată să fie anticipat sau care să-i scape complet ca tată? Ce altceva putea fi important la o nuntă decât ceea ce este de obicei important, mireasa și mirele. Iar eu trebuia să fiu la nuntă un fel de "ochiul tatălui-patron" absent. Absent însă era cu bună știință. Încrederea patronului însemna pentru mine mult. Poate viitorul meu. Nu doream să se vadă, dar eram cu gândul la viitor, la o funcție care să o facă pe Erika să fie mândră de mine, tot așa cum eu fusesem tot timpul mândru de ea. Până în acest moment, nu îi dădusem ocazia să fie încântată de mine. Mai degrabă fusese invers. Dintre noi, ea fusese mereu eroina pozitivă, personajul mai

calm, mai sigur pe el, mai puternic și, mai ales, constant în timp și în decizii. Mă iubise mereu sincer și profund, în timp ce eu, în ascuns, oscilasem mereu, dorind-o pe ea, dar visând-o mereu pe Gina. Bine că gândurile nu se văd!

Chiar și acum, trecând prin mulțimea adunată cu Erika mea la braț, mă gândeam la Gina. Era un moment de întoarcere în timp, ca o ultimă alunecare într-o lume periculoasă, ascunsă. Dacă aș fi putut să mi-o scot din minte pe Gina, aș fi putut fi în întregime și definitiv la discreția lui Erika, cea care, după cum arăta acum, la nunta Ginei, întorcea capul bărbaților mai tare decât Gina, mireasa ciudată, care încă nu se arătase invitaților, "Mai bine ar fi aici, la primirea invitaților la nuntă, decât să se lase așteptată ca o vedetă de film" (Erika, adăugând încă ceva de neînțelese, mai bine că n-am auzit ce-a spus). Vedeam bine că Erika mea era nemulțumită, iritată de căldură și de șușotitul femeilor care cunoșteau povestea.

Era cald, acea căldură care te transpiră, te nemulțumește că nu arăți suficient de bine, de elegant, de nepăsător față de prezent și încrezător în viitor, în raport cu cei de față. O simțeam și pe Erika nervoasă, "Nunta asta ne va frige pe toți, ca și cum am arde de vii pe un grătar imens!" (idee, de data asta, spusă cam tare). Se simțea privită insistent, comparată cu mireasa și restul femeilor care nu privesc niciodată doar pentru a vedea ce este în jur, ci mai mult pentru a despica suflete, pentru a seca speranțe și pentru a arde dorințe. Acele dorințe ascunse ale bărbaților care vin la o nuntă pentru a se compara cu mirele, să citească tristețea grea din ochii miresei, să lase și, mai ales, să culeagă acele semne de regret și de promisiuni din ochii femeii care trece acum din poziția "acontată" în cea de "luată definitiv". Acea femeie pierdută oficial, dar care încă mai poate promite din priviri. Numai la nunți poți să vezi acele priviri de femei puternice, care te cheamă direct, pieziș, total, "Privirea care anunță că iubirea nu și-a găsit

încă liniștea și nici nu va dormi bine în nopțile lungi ce se întrezăresc deja lângă noul bărbat care nu-i cunoaște trecutul" (Erika, în șoaptă, citindu-mi direct în suflet și strecurându-mi teama că se vedea că eu eram cel rătăcit).

Imediat ce am pășit în restaurant, ne-am întâlnit cu Sonia, sora Ginei, pe post de domnișoară de onoare. Ce grotesc! Sora cea mică, cea care se mărita, îi luase locul celei mari, care trebuia să se mărite de fapt și care ratase totul pentru că francezului îi plăcuse, total surprinzător și răsturnând ce se planificase, sora cea mică în locul celei mari. O abandonase pe Sonia, sora cea mare, pentru că o plăcuse pe Gina, sora cea mică, care îi spusese din start că nu dădea doi bani pe el. Însă lui acest lucru îi plăcuse. Refuzul inițial o ridicase și mai mult în ochii lui.

Sonia m-a privit, zâmbindu-mi trist. Știam tot ce era în mintea ei, la fel cum ea știa tot ce era în mintea mea. Privirile noastre s-au întâlnit brusc și s-au fixat adânc una în alta. Părea că se abține greu să-mi spună cât de tare mă judeca pentru că nu eram eu mirele. Asta ar fi fost mai ușor de suportat pentru ea. Zâmbetul ei resemnat mi-a amplificat teama că va începe să strige la mine, deși amândoi știam bine că faptele din trecut nu ar fi trebuit să o împingă la astfel de ieșiri, "Ai mania să te consideri mereu vinovat fără motiv. Nu ești tu, de fapt, cel mai important om de pe pământ. Fii sigur că nu te poate acuza nimeni de nimic, pentru că nimeni nu te mai observă!" (Erika, după ce s-au salutat și și-au zâmbit cu Sonia: "Vai, ce rochie frumoasă ai!").

Ceva nu mergea bine în toată adunarea. Am rămas în picioare, așteptând să fim conduși la o masă. Faptul că stăteam în ușă ne făcea ținta tuturor privirilor celor de la mese. Aș fi vrut să mă întorc și să mă duc acasă, dar Erika dorise să vină tocmai pentru ca să fie văzută că era cu mine, pentru că ea era soția mea în acel moment și în viitor. De fapt, era iritată de numărul mare de domnișoare de onoare: "Văd că toate domnișoarele de onoare

sunt multe și trecute de mult de primul amor. Au toate fustele scurte și privirea lungă".

Am fost așezați la o masă apropiată de cea mai importantă masă, "masa celor 4", masa mirilor și a nașilor, "Cum dracu' or fi făcut să se cunune ortodox? Bernard e sigur catolic!" (Lena, verișoara Soniei și a Ginei, o altă domnișoară de onoare, cu fustă scurtă și decolteu adânc). După doar câteva minute de stat la masă, Erika s-a și sculat și a plecat la toaletă, să vadă cum îi stătea coafura, "Cred că mi s-a aplecat într-o parte de la căldură, o să înnebunesc până la sfârșitul nunții" (Erika, grăbită, punându-și poșeta pe masă ostentativ în dreptul meu, un nou semn că mă considera "al ei").

Nu eram în apele mele. Valuri de amintiri amestecate de-a valma mă cutreierau în toate direcțiile, rupându-mă parcă în bucăți. Nu mă puteam concentra. Privirea mea a făcut turul sălii, ca să reperateze lumea prezentă. Mama vitregă a Ginei și a Soniei, Fany cea înaltă și athletică, fosta noastră profesoară de sport, mă privea de departe, în timp ce Sonia, revenită în sală, îi vorbea la ureche. Din nou m-am simțit vinovat fără motiv, ca și cum urma să fiu acuzat oficial, în acea zi, de o nenorocire pe care o provocasem cu bună știință. Erika avea dreptate, mă consideram prea important și mă alimentam cu idei neclare.

Apoi, brusc, nu mi-a mai păsat de nimic, ca și cum sentința vinovăției mele fusese pronunțată și, oricum, nu prea mai conta nimic. Erika a revenit mai calmă, zâmbind: "Am mai adăugat o agrafă, sper să țină. La urma-urmei, pot să-mi desfăc părul". Aștepta de la mine un fel de confirmare. Nu aveam însă nicio părere, priveam doar în jurul meu, sperând să găsesc o explicație la starea mea de nervi. Vedeam oameni, figuri, agitație și mulțimea care aștepta cuminte să apară odată EA, Gina, cea care răsturnase clasamente și presupuneri, acceptându-l totuși pe Bertrand ca soț, când nimeni nu se mai gândea să dea șanse acestei căsătorii. Nu

acum, în acest an, primul după revoluție, "Asta a fost revoluția ei. În stilul ei fără nicio logică, fără calcul și fără niciun fel de plan de viitor. Făcuse totul doar din răzbunare pe mine, pe tine și pe toți cei care nu o suportă" (de data asta eu, încet, la urechea lui Erika).

✱

În copilărie, casele vechi de pe strada noastră mi se păreau mult mai mari decât acum, când mi se par mici în comparație cu blocurile înalte din jur, construite fără rost, urâte și amplificatoare de zgomote. Strada era plină de animație și de vocile femeilor care stabileau totul ca mame, neveste sau vecine. Dar, oricum, ca eternele atotștiutoare. Iar strada părea mult mai lată. Ca să poți trece de pe un trotuar pe altul, mai ales când ploua, trebuia să faci mai multe salturi, ca să sari peste gropile cu noroi și apă, ce apăreau imediat după orice răpăială scurtă. Dacă ploaia continua, ne strângeam toți băieții sub o streășină lată și vorbeam despre fete. Era subiectul preferat, discutat întotdeauna cu teamă, să nu fim auziți de cei mai mari, care ne-ar fi putut asculta și pe urmă reclama părinților. Oricât de periculos și de misterios era subiectul, adică oricât de interzis apărea la prima vedere, rămânea totuși subiectul preferat, discutat în șoaptă și cu emoția celor care au ezități și suficiente neclarități, "Ați putea vorbi foarte bine despre multe alte lucruri. De ce vă vine mereu ideea să vorbiți despre fete? De ce, mă rog, nu vorbiți despre școală, despre fotbal sau despre ce v-ar plăcea să faceți în viitor?" (Mama, după primele reclamații primite de la vecinele care aveau fete).

Strada noastră, după atâția ani de anonim în sărăcie, rămăsese la fel de calmă, de caldă și de protectoare, refuzând să-și schimbe casele vechi și joase cu clădirile noi și înalte, fără curte și pomi, cu ferestrele moderne, lucioase, dar fără viață, seci și opace ca depozitele din apropierea maidanului unde jucam fotbal. Se spunea că vor fi construite multe blocuri noi, cu apartamente pentru familiile de muncitori cu copii mulți, "toate realizate din

ordinul și datorită grijii Partidului Comunist și a Secretarului General al PCR".

Eram mai mulți de vârste apropiate, fete și băieți, care crescuserăm împreună. Uneori, jucaserăm aceleași jocuri, chiar dacă era vorba de fotbal sau leapșa pe cocoțate. Cu timpul, fetele ne-au lăsat baltă "pentru că noi, băieții, eram prea mici pentru ele, iar ele, ne-au spus clar, nu mai puteau să-și piardă timpul cu noi". Din momentul despărțirii, fetele s-au tot îndepărtat, au devenit tot mai mari, în timp ce noi ne-am consolată cu fotbalul, rămânând tot mai mici, în urmă. Timpul a trecut, dar duminicile încă ne mai strângeam ca altădată, să mai jucăm un meci pe terenul de pe vechiul maidan, care pierdea din întindere, ca să lase loc vreunui nou șantier, unde urma să se construiască altă clădire. Vechile garduri, pe care le săream ușor în trecut după mingea de fotbal scăpată prin curți, dispăruseră unul câte unul, lăsând loc grămezilor de materiale abandonate, din care fiecare fura câte ceva, fără să știe clar cu ce scop.

După cum am povestit deja, cele câteva fete de pe strada noastră, mai mari ca noi cu doi trei ani, nu se mai uitau la noi. Se gândeau deja toate, de pe atunci, la măritiș, după ce ne amăgiseră pe toți, pe rând și în grup, că ne vor putea accepta în preajma lor, dacă mai avem răbdare și dacă mai creștem în înălțime puțin, să nu le fie jenă de lume când se plimbau prin cartier cu noi de mână. Înălțimea a fost mereu criteriul de bază al fetelor din cartier în alegerea băieților: "Nu te poți săruta, așa, în văzul lumii, cu un băiat mai mic de înălțime ca tine" (Nina, care m-a învățat să sărut, după multe rugăminți și promisiuni că nu mă voi îndrăgosti de ea).

Pierderea fetelor de pe stradă în favoarea băieților de pe strada vecină, a fost unul dintre marile eșecuri greu de acceptat înainte de trecerea de la școala primară către liceele din cartier, acolo unde ne așteptau alte aventuri și alte încercări de a cuceri noile colege, la care visam înainte de a le cunoaște. Viața băieților

fusese tot timpul grea, vecinele sau colegele noastre visau băieții mai mari de vârstă, de înălțime și de tupeu. Puținele care s-au uitat la noi au făcut-o fie din milă, fie din comoditate, "Pentru că așa a fost mai simplu, dacă tot eram permanent împreună, de ce să nu încercăm totuși?" (Luiza, mare "iubitore de puști", așa cum se autointitula) sau, pentru că "Așa a fost să fie. Te-am plăcut și din acel moment mi-am și pus în gând să te păstrez" (Erika, revoltată că nu o uitam pe Gina). De sperat am tot sperat și, uneori, foarte rar, a și mers. Însă fiecare pas de apropiere de fetele din cartier a fost făcut greu și cu mari sacrificii. Nina, cea care m-a învățat să sărut, mi-a cerut, în schimbul lecțiilor de amor, să duc niște scrisori iubitului ei, "Paul din a X-a B", care o uimise cu felul lui direct de a-i umbla pe sub fustă" (Nina, misterios, cu gândul dus departe, dar cât se putea de concret). "În cazul ei, însuși termenul de concret ar trebui lămurit" (eu, stabilind reguli în minte).

Erau vremuri grăbite să înghită timpul. Cărțile aveau încă puterea de a te uimi și de a te schimba, în bine sau rău. Fetele citeau cărți de dragoste, cele mai multe pe ascuns, pentru că descriau, cu lux de amănunte, scenele de "dragoste periculoasă". "Tu ce ai înțeles că au făcut, acolo, cei doi iubiți, când s-au ascuns în pod?" (Nina, după ce mi-a dat să citesc "Maidanul cu dragoste").

Băieții nu citeau, ei se documentau mereu mai greu și mai târziu, fie prin fetele care îi amețeau cu bună știință, fie prin băieții mai mari ca ei, care acceptau să le vorbească "pe șleau" celor mai mici și "mai înapoiați".

De fapt, nu m-am ținut de cuvânt, m-am îndrăgostit de Nina fără să știe, i-am și cerut, de altfel, să mergem la film ca să ne sărutăm pe întuneric:

– Ești nebun, dacă îi spun lui Paul, te rupe cu bătaia.

– Nu cred că o să-i spui nimic, te-ar bate și pe tine. Și, apoi, cine o să-i mai ducă scrisori, dacă eu dispar? Eu știu să țin secretele bine, te-ai convins.

Nina, când mi-a cerut să nu mă îndrăgostesc de ea, știa că o iubeam în acel fel care te înnebunea fără să știi ce ai, ce simți, ce vrei, "Tu înțelegi exact cum este chestia cu dragostea? Eu nu înțeleg ce simt. Simt ceva așa, ca o amețelă caldă, spre fierbinte. E, totuși, o derută totală în capul meu" (George, prietenul meu).

De fapt, felul în care m-a învățat Nina cum să strecor mâna pe sânii fetelor m-a uimit. Îmi dovedea că mă considera elevul ei cel mai bun, cu care putea să aplice practic figurile secrete de iubire. Cred că exersa cu mine, pentru ca apoi să-l seducă pe "Paul al ei, elev în a X-a B", "Mai întâi le prinzi pe după umeri sau pe după mijloc. Apoi urci, urci încet fără grabă, fără să o privești pe față, ca și cum tu te-ai uita la film mereu, fără să ții cont de ea. Și încet, fără ca ea să-și dea seama, tu o să o atingi mereu acolo, spre vârful ascuțit al sânelui, insistând tot mai obraznic și tot mai tare, fără pic de milă. Să nu te lași, apoi, până ce nu o săruți. Ea o să te lase să-i faci ce vrei, va mormăi ceva, poate chiar va suspina cu tristețe. Dar și cu o plăcere ascunsă că este învinsă" (Nina, vorbindu-mi la ureche, în șoaptă, pe întuneric, la film, înainte de a se lăsa și ea învinsă). I-am arătat curând Ninei că învățasem bine lecția, am repetat-o de multe ori și s-a lăsat învinsă, tristă și fericită că eram obraznic. Nici acum nu știu dacă Paul din a X-a era cu adevărat iubitul ei. De câte ori îi dădeam o scrisoare, Paul lua scrisoarea și o arunca la coșul de gunoi, fără să o citească.

Sezonul ploilor ne băga tot mai mult în sălile de cinematograful. Era distracția pe care ne-o permiteam. Cei norocoși, care aveam și prietene, și bani, mergeam la film ca să ne sărutăm. Uneori, în pauzele când nu ne sărutam, ne mai uitam și la filme. Filme vedeam cu adevărat doar atunci când fetele nu aveau chef să meargă cu noi. Atunci mergeam la film în gașcă, doar noi, băieții. Ne distram în grup, râzând sau vorbind tare pe întuneric, până când eram amenințați că vom fi scoși din sală. Dacă totuși convingeam fetele să meargă la film cu noi, cel mai important lu-

cru era să putem ocupa locurile din spatele sălii de cinematograful, locurile plasate pe ultimele rânduri sau "locurile îndrăgostiților", cum erau numite de puștime.

Dacă ploaia dura mai multe zile, mulți dintre noi eram consemnați acasă, ca să îi ajutăm pe cei mari să oprească apa să intre în curți sau, dacă intra, să o scoatem înapoi în stradă. "Bă, tu ai noroc, că stai la etaj, apa nu ajunge până sus la voi, la boieri" (George, vecinul și prietenul meu, care locuia lângă mine, într-o casă mică de paiantă, mereu inundată de ploi). Uneori mergeam la George acasă, să îl ajut să scoată apa din casă și din curte. Trebuia să-l ajut. George era prietenul meu cel mai bun, omul în care aveam încredere totală, cu care discutam absolut orice, "Nu te înțeleg de multe ori, dar simt că tu ai dreptate întotdeauna. Oricum, știi bine că tu nu minți ca o fată" (George, cu toată convingerea lui de bărbat serios). De fapt, încrederea era reciprocă, el nu avea încredere în altcineva decât în mine, iar eu, la rândul meu, îi încredințam marile mele secrete, multe și importante.

*

Atmosfera de așteptare fără rost irita lumea. Zgomotul și agitația venită de afară a confirmat că Bertrand, mirele francez, venise. Dar venise singur, trecuse pe acasă pe la Gina, dar ea nu era încă gata cu gătitul ca mireasă, "Nu este un joc de cuvinte, este chiar așa cum vă spun. Nu îi place cum îi stă rochia și s-a enervat, deși o poate schimba, are trei la dispoziție". Erika nu era omul care putea fi dus de nas ușor cu astfel de afirmații.

– Sunteți sănătoși? Stăm aici ca proștii, ca să așteptăm o nebună să se îmbrace? Întrebă, privind spre mine, mai mult mirată decât revoltată.

– Nu stau decât cinci minute, spuse Bertrand în "româna lui specială", am vrut doar să văd dacă lumea e nervoasă. Mă întorc după ea și o aduc.

Am închis ochii și mi-am închipuit-o pe Gina, probabil în chiloți și sutien, așezată pe marginea patului, gândindu-se exasperată la tot ceea ce va urma. Ca întotdeauna, nemulțumită de tot și de toate, Gina nu suporta să facă ce vor alții. Mi-o imaginam înjurând birjărește, după un șut cu piciorul, dat cu necaz în rochia de mireasă care zăcea pe podea. Tot așa de bine putea fi în acel moment complet goală, privindu-și corpul perfect în oglinda mare din dormitorul ei cu mobilă albă, gândindu-se la ceea ce bănuiam, înainte de a se trânti în pat cu ochii semiînchiși, privind tavanul unde își dorise să aibă acea oglindă vulgară, care îi arăta tot ce se petrecea în pat. Poate chiar exclamând, cu o voce în urcare, cu gândul la mine: "Rămâi mereu un prost. Nu ai știut niciodată să te lupți pentru fericirea ta!".

Erika a scos prima țigară. Vor urma altele, "Poate ar fi bine să te duci tu după ea. În felul ăsta, am fi siguri că vine!". Nu trebuia să răspund la această provocare, ar fi urmat scandalul.

Nu știu de ce îmi veneau în minte prostiile astea. Cei care știau o parte a poveștii și făceau parte din mulțimea care o aștepta pe Gina m-ar fi putut lua la pumni pe bună dreptate. În timp ce ei o așteptau pe ea, mulți dintre cei prezenți credeau că ea mă aștepta pe mine. Nu aveam niciun rol în afacerea asta, dar nu eram nici complet nevinovat. O bună parte din trecutul nu prea îndepărtat eu o așteptasem pe Gina, o urmărisem în gând și în realitate, pas cu pas. Mă umilisem adesea, ca să primesc ceva în schimb, până când, obosit, plictisit și demoralizat, cedasem și alesesem să dispar, să încetez să lupt, "Prostule, nu ai știut niciodată să te lupți pentru fericirea ta!". Gina, un vis rămas neîmplinit, care revenea periodic, ca o obsesie!

M-am uitat către masa centrală, unde sigurele locuri ocupate erau cele ale nașilor, o pereche mai în vârstă, pe care nu o cunoștea nimeni, "Sunt din Vâlcea, e unchiul nostru, fratele mamei, și soția lui. În felul acesta ni se pare că și mama ar fi aici, cu